

DIALÈCTICA

Perillosament

Així és el teatre amateur,
aquesta xarxa de talent i de
creativitat i de ganes de passar-
se-la bé i de teixir cultura que
no sempre rep l'atenció que
mereixeria

Escrir i encara no he vist l'obra. Quan es publiqui aquest article ja ho hauré fet, però ara, que vull explicar això que vull explicar, no l'he vista. Em sembla que és la primera vegada que faig una cosa així. Per treure'm de sobre la síndrome de parlar del llibre des del text de la solapa, ho confesso d'entrada i passo de seguida a això que ja he dit que vull explicar. Perquè sé que m'agrada-rà. Pel què i pel qui i pel tot.

El Teatre Lliure de Benimaclet és un grup nascut al vitalista barri de València. Més específicament, al voltant de l'IES Francesc Ferrer i Guàrdia. Una mica més específicament encara, gràcies a la catalització que hi ha exercit una professora i activista irredempta de la cultura, l'Anna Gascon. Són mares i pares de l'Institut i gent del barri que es mou a la plataforma Benimaclet Viu. I que també fan teatre. Perquè sí, perquè volen, perquè hi va haver un taller a la Universitat Lliure de Benimaclet, perquè visca i tantíssimes hores d'assajar, de suor i de gaudi, de pensar l'obra i modelar-la, literalment, perquè així és com actuen, com una planta que creix amb l'aliment de moltes veus, tantíssimes hores de tot per a un grapat de representacions, de vegades tan sols un parell, fins i tot una i prou. Així és el teatre amateur, aquesta xarxa de talent i de creativitat i de ganes de passar-se-la bé i de teixir cultura que no sempre rep l'atenció que mereixeria però que va fent, xino-xano, a favor del bé comú.

Viure perillosament és un llibre de contes escrit per la Gemma Pasqual i publicat a Comanegra ara fa un parell d'anys. Una joia i, per tant, sense caducitat: literatu-



NÚRIA
CADENES
@ncadenes

ra. Quinze relats per a quinze moments en la vida de quinze grans dones (de la Virginia Woolf a la Caterina Albert) que Pasqual ha sabut trenar amb fils de colors diferents, cadascun per a cadascuna, amb el seu to, fins i tot la música. El títol que hi tenia pensat d'entrada era «Una dona de sal, dotze escriptores, una pintora i una senyora assegurada a l'autobús». Va guardar la idea per a la contracoberta i va decidir aquest altre en invocació directa d'una frase i definició de la Mercè Rodoreda (que també hi té conte, i carta, i Andreu Nin: el meu preferit) que diu: «Sense ser aventurera, he viscut com s'ha de viure: o sigui, perillosament».

I ara ha passat això: que quan la Gemma Pasqual va presentar el llibre a València, el Teatre Lliure de Benimaclet hi va

col·laborar, i després van tenir ganes de continuar, i l'entusiasme ha arribat fins avui, que ja tenen l'obra preparada, que es diu *Dones*, que hi ha la Bertrana i la Kahlo i la Parks del llibre de la Pasqual, i que hi han sumat la Sánchez-Cutillas en evocació literària de la sang, la Switze corrent la marató, la Claudel fent escultura i la Cariño parlant mixteca, que ja l'han representada dos dies a València amb entrades exhaurides i que tot plegat és un èxit que s'ha de celebrar.

Ara no sé si dir que tinc tantes ganes de veure-la, que és com em sento mentre escric, o que hi he xalat tant, que és el que sabré quan l'article s'hagi publicat. Quines coses estranyes que té el temps, que ens fa viure en dos moments alhora! El temps, la cultura, la literatura, el teatre, Benimaclet.

(I que sembla que no tingui res a veure amb aquesta obra ni amb el llibre però que sí: a Benimaclet sempre hi passen coses de vida perillosa, i ara hi passa, per exemple, que la gent incansable de La Repartidora ha endegat un projecte preciós per ampliar espai en tots els sentits del terme i necessiten diners per a la reforma i ara quan els aconsegueixin obriran aquest local gran i hi haurà la llibreria de pensament crític i una sala polivalent per a l'ús de la miriada de col·lectius socials de la ciutat i un racó per a la xicalla i un espai de treball compartit entre el periodisme de La Directa, la cooperació de Mundubat, la cooperativa Formigues Liles i el moviment Per l'Horta, i aquesta nota final, efectivament, és una inserció de propaganda: <https://ca.goteo.org/project/la-repartidora>.)

Esriptora